

Bài viết số 1 lớp 10: Cảm nghĩ về thiên nhiên và đời sống của con người trong thời khắc chuyển mùa

Dàn ý Cảm nghĩ về thiên nhiên và đời sống con người trong thời khắc chuyển mùa

1. Mở bài

Mỗi mùa có một nét đẹp riêng và người ta thường hay xao xuyến nhất ấy là vào lúc giao mùa.

Thời khắc ấy thường diễn ra những biến đổi tinh vi không chỉ ở thế giới của thiên nhiên mà còn ở cả thế giới của con người.

Với tôi khoảnh khắc giao mùa từ hè sang thu (từ đông sang xuân, xuân sang hạ...) để lại nhiều ấn tượng và gợi niềm say mê hơn cả.

2. Thân bài

- Cảm nghĩ về thiên nhiên:

Nêu các dấu hiệu giao mùa (ví dụ mùa hè sang mùa thu: khí trời mát mẻ, ban đêm trời se lạnh không đủ rét để mặc một chiếc áo mùa đông nhưng lạnh - đủ để người ta cảm thấy rừng mình, hoa cúc trong các vườn đua nhau nở, sen trong các ao úa tàn...)

Cảm giác của bản thân trước các dấu hiệu chuyển mùa của thiên nhiên (vui, buồn, nhớ nhung về một kỉ niệm tuổi thơ nào đó chẳng hạn...)

- Cảm nghĩ về đời sống con người:

Nhịp điệu cuộc sống thay đổi ra sao? (ồn ã, sôi động hay tẻ nhạt).

Con người: Vui tươi, phấn khởi, hào hứng đợi chờ (sang xuân) hay thu mình lại, buồn hơn, suy tư hơn (thu sang đông)...

3. Kết bài

Tóm lại, khoảnh khắc giao mùa là những đợt “trở mình” rất duyên của trời đất.

Cảm nhận những biến chuyển lúc giao mùa ấy giúp ta mài sắc những giác quan, giúp tâm hồn ta sinh động và tinh tế hơn lên.

• Lưu ý: Để làm tốt đề bài này có thể tham khảo thêm ý từ một số bài thơ như: Sang thu của Hữu Thỉnh, Chợ tết của Đoàn Văn Cừ, Đây mùa thu tới của Xuân Diệu, ba bài thơ thu của Nguyễn Khuyến...

Cảm nghĩ về thiên nhiên và đời sống con người trong thời khắc chuyển mùa - Bài mẫu 1

*Bỗng nhận ra hương ổi
Phả vào trong gió se
Sương chùng chình qua ngõ
Hình như thu đã về*

Mỗi năm, đúng độ thu về, đất trời như chuyển mình rõ rệt. Mọi thứ bỗng trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết. Mùa thu - mùa của bình yên, mùa của những sự chậm rãi và thư thả. Đối với tôi, dù ở bất cứ nơi nào thì đất trời và con người vẫn luôn xinh đẹp nhất trong những ngày chuyển mình từ hạ sang thu.

Tạm biệt cái nóng nực của mùa hè, tạm biệt cái thời tiết oi bức lên đến hơn bốn mươi độ, cả đất trời dường như được đi đến một “cuộc sống mới”. Cái nóng dịu hẳn đi, không còn “làm mình làm mẩy” với con người. Thời tiết mát mẻ hơn, bầu trời vẫn cao và xanh. Cây cối không còn bị cái nắng làm cho héo mòn, những chiếc lá trở lại tươi tốt hơn bao giờ hết mặc dù chúng sắp chuyển sang màu vàng để nhường chỗ cho một “thế hệ mới” sẽ sinh sôi nảy nở vào năm sau. Chẳng còn những trận mưa rào bất chợt dội xuống như tức giận với con người, trời thu mang theo những cơn mưa êm ả hơn. Điều đẹp đẽ nhất của mùa thu có lẽ là cái khí hậu, ban ngày mát dịu, đêm về trời se lạnh khiến con người say giấc nồng nàn. Thu Hà Nội gắn liền với mùa hoa sữa đặc trưng. Trên khắp các tuyến phố, hoa sữa bắt đầu bung nở tỏa ra hương thơm đặc trưng. Con người có thể sống vội vã mà không để ý đến việc tiết trời chuyển thu nhưng chỉ cần ngửi mùi hoa sữa là biết thu đã về.

Dưới tiết trời mùa thu đẹp đẽ, mát mẻ, con người cũng sống chậm hơn, dịu dàng hơn. Nếu cái nắng gắt của mùa hè làm con người không muốn bước chân ra đường thì mùa thu đến, con người chăm chỉ ra đường nhiều hơn, người ra đường tập thể

dục, người đi dạo tận hưởng cái không khí “trời cho” mát dịu, êm đềm. Những buổi chiều tà, không khó bắt gặp những đám bạn hẹn nhau đi đón hoàng hôn hoặc gặp nhau ngồi trò chuyện về những niềm vui nỗi buồn của cuộc sống. Nhiều người tranh thủ đi chụp vài tấm hình để lưu giữ lại một mùa đẹp để trong năm. Con người không có cái vội vã, khó chịu vì nóng bức của mùa hè cũng không co ro vì cái lạnh của mùa đông, tất cả như dịu dàng hơn và cuộc sống được tận hưởng, trở nên đẹp đẽ hơn.

Nhắc đến mùa thu Hà Nội, không chỉ có những người dân thủ đô hoặc những người đang sinh sống ở đây mà mỗi chúng ta đều khẳng định rằng mùa thu Hà Nội là mùa thu đẹp đẽ nhất. Nhiều năm về trước, mùa thu chứng kiến con người Việt Nam dành được độc lập từ tay giặc ngoại xâm để mở ra một trang lịch sử mới vẻ vang cho dân tộc. Từ đó, nhắc đến mùa thu, ta nghĩ ngay đến “hòa bình”. mùa thu Hà Nội vốn nổi tiếng với đặc sản cốm làng Vòng từ bao đời nay. Thật tuyệt vời trong một ngày thu đẹp trời chúng ta ngồi lại với nhau cùng thưởng thức tách trà và nhâm nhi ít cốm. Hòa quyện vào đó là cả một nét đẹp văn hóa, một tinh hoa của đất trời.

Mỗi mùa trong năm đều mang một đặc trưng riêng biệt và nhịp sống con người cũng thay đổi rõ ràng theo từng mùa. Nhưng có lẽ, thời khắc giao mùa là lúc con người, thiên nhiên và đất trời được giao thoa nhiều nhất và đẹp đẽ nhất. Sự chuyển mình từ hạ sang thu nói riêng và những mùa khác nói chung đã tạo cho đất nước này những bản sắc riêng biệt làm say đắm lòng người.

Cảm nghĩ về thiên nhiên và đời sống con người trong thời khắc chuyển mùa - Bài mẫu 2

Ngày bé, tôi luôn háo hức mỗi khi năm mới đến. Nhưng bất chợt một hôm, tôi nhận ra mái tóc cha đã thoáng điểm một vài sợi trắng. Từ đó, tôi hiểu rằng bước đi của thời gian không phải chỉ tính bằng năm. Tôi bắt đầu chú ý hơn đến tháng, đến mùa. Khoảnh khắc chuyển mùa bỗng trở thành một mốc thời gian lắng đọng trong tôi. Tôi yêu và thích những khi trời đất giao mùa, nhất là khi trời chuyển từ mùa hạ sang mùa thu mát mẻ.

Những hạt mưa xuân lất phất bay, những chồi biếc trên cành cây đã điểm hay những cơn mưa ào ào, xối xả gọi mùa hè... tất cả những đổi thay nhiệm màu của trời đất ấy đều khiến lòng tôi xao động. Và hơn tất cả, thời khắc giao mùa giữa hạ

và thu bao giờ cũng làm tôi phấp phồng đến lạ lùng! Có lẽ bởi tôi yêu mùa thu nhất trong năm, tôi đợi thu về như đợi một người bạn đi xa quay trở lại...

Thu sang thật là dịu nhẹ khi bỗng một ngày ai đó nhận ra, bầu trời dường như trong hơn, cao và xanh hơn. Cái nắng rất bông, đỏ lửa của mùa hè đã dịu đi nhiều lắm. Bên kia, vài đốm lửa thoát ẩn hiện giữa nền lá xanh sẫm của những bác phượng già. Có phải phượng đã chắt chiu bao nhiêu gió, bao nhiêu nắng, bao nhiêu mưa của hạ để chưng lọc nên những bông phượng rực đỏ cuối mùa ấy mà tạm biệt hạ và để đón thu sang? Dọc theo hai dãy phố, sắc bằng lăng cũng đã nhạt màu. Nó không còn ngăn ngắt tím đến nao lòng nữa. Con sông trước nhà không còn cuộn lên ngầu đỏ. Dòng sông trở nên dịu dàng, e ấp như cô bé tuổi mười lăm. Tất cả giảng giảng xung quanh ngôi nhà quen thuộc một không khí êm êm, dịu mát, mềm mại, khiến ta mỗi khi thức dậy đều mang một cảm giác băng khuâng.

Mới mấy hôm trước đây thôi ai cũng ngại ra đường vì nắng gắt, vì những cơn mưa bất chợt ập xuống không báo trước bao giờ, vì sấm chớp thành linh, nhưng hôm nay ta lại thêm được thông dong đạp xe dưới những hàng cây tán rộng. Ta bắt gặp những cô bé, cậu bé ngồi sau lưng mẹ xúng xính, hân hoan. Thì ra bé con đang được mẹ dẫn đi chuẩn bị đồ dùng cho năm học mới. Ôi! Cái ngày đầu tiên tôi đi học thoáng vậy mà đã đến cả chục năm. Thời gian trôi qua nhanh thật! Miên man trong dòng ký ức, tôi nghe trong hơi gió thoảng thoảng hương hoa sữa chưa kịp nồng, mới chỉ đủ gợi ra những vương vấn dịu êm.

Thu đến, dường như ai cũng gượng nhẹ hơn. Nhịp sống chùng chình hơn, không còn quá ồn ào, hối hả. Những công sở, những ngôi trường sau lúc tan ca lặng ngắt, trầm tư. Những bến đò, những bờ sông, buổi chiều cũng bắt đầu hoang vắng. Trời chiều hơi se lạnh. Phải chăng vì thế mà mọi người chỉ mong sớm quay quần ấm cúng bên bữa cơm chiều. Một thoáng băng khuâng, tôi nhớ tới lời cha: thời gian chảy trôi, mọi sự cũng đổi thay, cuộc sống sẽ có thêm ngã rẽ, hãy tự tìm lấy hạnh phúc cho mình. Tôi vẫn băn khoăn “thế nào là hạnh phúc”. Chợt tôi nhìn sang bên kia con phố, một cụ bà dừng đẩy xe lăn, lấy ra chiếc ghế con, ngồi xuống ngay bên cạnh. Ông đang nghiêng đầu về phía bà. Bà giở quyển sách khá dày, giấy màu nâu xỉn, chậm rãi đọc và ông lim dim mắt lắng nghe. Tôi bỗng hiểu thế nào là hạnh phúc. Hạnh phúc ấy là khi ta được mãi bình yên bên những người yêu quý. Hạnh phúc giản đơn và bình dị thế thôi.

Trời đất chuyển mùa, lòng ta cũng nao nao bao nhiêu cảm xúc. Ta nhớ nhung, nuối tiếc, ta hí hửng, vui tươi... Ta thấy mình mỗi ngày thêm mỗi lớn, thấy mình phải sống sao cho có ý nghĩa hơn với bước đi của nhịp thời gian.

Cảm nghĩ về thiên nhiên và đời sống con người trong thời khắc chuyển mùa - Bài mẫu 3

Sáng sớm, nhìn qua khung cửa sổ, tôi bỗng nhận thấy sự khác lạ của bầu trời, của những cơn gió, của những hàng phượng già bên góc phố... và cả thái độ của những người qua đường nữa, họ vui vẻ lạ thường. Vài cơn gió miên man “lạc bước” vào phòng tôi qua khung cửa, mang đến tôi một cảm giác mới mẻ. Nó không phải là gió của ngày hôm qua, ngày hôm qua, gió vẫn còn oi nồng lắm, vẫn còn nóng bức lắm, đâu có được mát mẻ như thế này. Và khi đó, tôi chợt nhận ra sự đổi khác của đất trời, đây chính là thời khắc chuyển mùa từ hạ sang thu.

Có lẽ là, tiết trời đã bắt đầu chuyển mùa từ cuối tháng 6. Cái oi nồng, nóng bức của mùa hạ đã bắt đầu dịu xuống, thay vào đó là một bầu trời trong xanh, lồng gió thu sang. Những cây phượng già đã bắt đầu rụng lá, ngập đỏ cả một con đường. Trên kia, từng tia nắng ấm đã dần dần nhuộm vàng lên từng hàng cây, hay nền gạch tạo nên một khung cảnh mùa thu như trong thơ ca vẫn thường nói đến. Một khung cảnh tuyệt đẹp và rất hiếm thấy!... Và cảm giác mát mẻ của sự chuyển mùa ấy bắt đầu len lỏi vào tâm hồn tôi, xóa tan cái nóng bức và khó chịu của mùa hạ... Thu đã sáng nhưng dư âm của mùa hạ vẫn còn vương. Những đám mây trắng lãng đãng như vẫn còn ấm màu nắng của mùa hạ. Đâu đó màu hoa cúc nở rộ bỗng nhuộm đầy không gian hòa vào với khung cảnh thơ ca êm đềm, thơ mộng.

Trên những tán cây, từng đàn chim bắt đầu ríu rít những tiếng kêu cùng hòa vào với sự râm ran của đàn ve sầu. Tôi có cảm giác không gian quanh tôi bắt đầu trải rộng hơn, bao la hơn. Tôi ngược nhìn một lần nữa những đám mây xa, những đàn chim ríu rít rời tán cây phượng bay về tận phương nào mà như thể chúng hiện diện ngay trước mắt tôi. Bất chợt, âm vang của một bài thơ mà thi sĩ Hữu Thỉnh viết về thời khắc chuyển mùa lại vang lên trong lòng tôi:

*Sông được lúc dềnh dàng
Chim bắt đầu vội vã
Có đám mây mùa hạ
Vắt nửa mình sang thu.*

Khi đọc bài thơ ấy, tôi chưa có một cảm giác gì cụ thể nhưng khi đứng trước thời khắc chuyển mùa thực sự, tâm hồn tôi lại không khỏi bàng khuâng, xao xuyến lạ thường!

Mùa hạ dần qua đi, và thu sang thế chỗ. Những cơn mưa ào ạt bắt đầu vơi dần, nhường chỗ cho mưa thu mát mẻ, trong lành. Dòng sông ngoài xa cũng không còn sục sôi như trong những ngày lũ hạ mà bỗng trở nên hiền hòa, màu nước trở nên trong hơn, êm dịu hơn. Dưới đường, những người đi đường ai nấy đều cười nói vui vẻ như thể họ cũng nhận ra cái dễ chịu của thời khắc giao mùa hạ sang thu. Tiếng cười nói, tiếng chim ríu rít, tiếng đàn ve râm ran, tiếng lá khô xào xạc, gió khe khẽ... tất cả tạo nên những âm thanh quen thuộc trong cuộc sống nhưng mang một cảm giác man mác, khó tả thấm dần vào lòng người.

Rảo bước nhanh qua con đường quen thuộc sau hồi cảm nhận, nhìn lại tôi vẫn thấy khung cảnh chuyển mùa vẫn vậy, vẫn tuyệt đẹp và rất xứng đáng đi vào thơ ca như trong bài thơ của thi sĩ Hữu Thỉnh. Về đến nhà nhưng cảm giác man mác trong lòng tôi vẫn còn vương lại. Con gió thu lại miên man “lạc bước” vào phòng tôi qua khung cửa sổ. Thật dễ chịu! Và tôi chợt nhận ra rằng: tôi yêu thích sự chuyển mùa này, thời khắc chuyển mùa từ hạ sang thu.

Cảm nghĩ về thiên nhiên và đời sống con người trong thời khắc chuyển mùa - Bài mẫu 4

*Bỗng nhận ra hương ổi
Phả vào trong gió se
Sương chùng chình qua ngõ
Hình như thu đã về*

Hạ đang dần qua đi, một mùa thu mới đang đến gần. Trong khoảnh khắc giao mùa hạ thu này, đất trời có những biến chuyển nhẹ nhàng mà tinh tế. Và ngay cả trong đời sống con người cũng có những chuyển biến tinh vi.

Một sớm tinh mơ thức dậy, thấy bầu trời sao mà cao xanh thế. Những đám mây trắng thơ thẩn dạo chơi cùng làn gió thu se se lạnh: “Tầng mây lơ lửng trời xanh ngắt” (Thu điếu - Nguyễn Khuyến). Một không khí mát mẻ dễ chịu của mùa thu đang dần thay thế cái oi bức, nóng nực của những hôm hè mới qua. Rồi chiều tà buông xuống, thả tâm hồn mình dạo trên con phố đông đúc người xe, tôi chợt nhận

ra rằng những tiếng ve như đã ngoi dần thay vào đó một bản nhạc du dương vang khắp phố phường: “Hà Nội mùa thu! Cây cơm nguội vàng, cây bàng lá đỏ nằm kê bên nhau phố xưa nhà cổ mái ngói thâm nâu...”. Cái nắng chói chang của buổi chiều hè cũng trốn đâu mất rồi chỉ còn lại những tia nắng thu nhạt nhòa. Làn gió heo mây se lạnh hòa vào hương hoa sữa nồng nàn mang đến cho ta một cảm giác bồi hồi xao xuyến. Đêm đến trời hơi se lạnh, khiến người ta bất giác rung mình. Những chiếc lá xanh đang ngả dần sắc vàng, thỉnh thoảng gió vô tình thổi khiến lá kia giạt mình rơi xuống lòng đường.

Trong ao bây giờ, những bông sen trắng, sen hồng mỗi lúc một úa tàn, trái lại những bông hoa cúc trong vườn lại ngày một nở rộ. Trong khoảnh khắc này, lòng tôi trào lên một cảm giác bồi hồi xao xuyến. Tôi hằng còn nhớ, hồi tôi còn bé, vì thường xuyên bận công tác, nên bố mẹ tôi cho tôi về quê ở với bà một thời gian. Nhà bà có một vườn hoa trồng toàn hoa cúc. Cứ mỗi đợt thu về, hoa cúc thì nhau nở rộ, phủ kín cả khu vườn. Lúc ấy, mỗi sáng tôi đều thức dậy từ rất sớm, cùng bà ra ngoài vườn tưới nước, chăm sóc cho vườn cúc. Cúc trong vườn lớn nhanh lắm, chẳng mấy chốc khu vườn ngập tràn hoa cúc. Bà thường chọn những bông cúc khô có màu trắng ngà pha thành trà hoa cúc cho tôi uống. đến tận bây giờ tôi vẫn không sao quên được hương thơm dịu nhẹ từ những cốc trà hoa cúc bà pha ngày nào.

Không tràn trề sức sống như lúc vào xuân, cũng không sôi động, náo nhiệt như những ngày đầu hạ và chẳng lạnh lung thu mình lại suy tư giống những ngày chớm đông, thu sang mang một vẻ đẹp riêng biệt. Có chút dịu dàng và duyên dáng như một cô gái yêu kiều đang bước vào tuổi trưởng thành. khoảnh khắc thu sang thật tuyệt và trong những giây phút ấy, tôi chợt nhận ra rằng không chỉ riêng thiên nhiên mới có sự biến đổi mà trong thế giới nội tâm con người cũng có những biến chuyển mới. Thu về, mang cho ta chút nhớ nhung xao xuyến. ấy là làn sương hạ chùng chình trước ngõ nhà ai, nửa muốn đi nửa muốn ở: “Sương chùng chình qua ngõ” (Hữu Thỉnh). Ấy là học sinh tiếc nuối tạm biệt chuỗi ngày nghỉ hè được tung tăng khắp bãi cỏ, được thả diều thả trâu mỗi buổi chiều,... thu về, cũng mang cho ta cảm giác háo hức mong chờ. Mong chờ ngày tựu trường, được gặp lại bạn bè thầy cô của thế hệ học sinh. Và thu về, cũng mang theo những nỗi lo toan trần trụi. ấy là mái tóc cha đang bạc từng ngày, là vàng trán mẹ mỗi lúc một nhiều nếp nhăn vì lo cho con cái bước vào năm học mới.

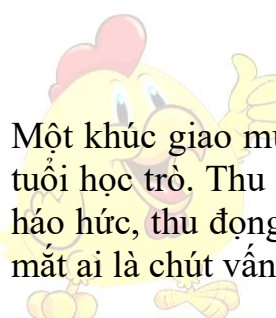
Trong khoảnh khắc giao mùa hạ sang thu, đất trời thiên nhiên như đang “trở mình” một cách duyên dáng. Tâm hồn con người như cũng “lột xác” nhẹ nhàng. Và tôi mong lắm thu ơi, mau đến đây đi thu:

*Thu đến đây! Chừ, mới nói rằng?
Chừ đây, buồn giận biết bao ngăn?
Tìm cho những cánh hoa đang rụng
Tôi kiếm trong hoa chút sắc tàn!...*

(Thu - Lưu Trọng Lư)

Cảm nghĩ về thiên nhiên và đời sống con người trong thời khắc chuyển mùa - Bài mẫu 5

*“Hạ tạ từ khi tháng chín vừa sang
Thu bên lեն như một nàng thiếu nữ
Mùa lại hẹn trở về trên lối cũ...”*

Một khúc giao mùa ngân vang, một chút xôn xao kỉ niệm, một khung trời mơ ước tuổi học trò. Thu sang với bao điều thú vị, thu đọng trong mắt ai là niềm vui, niềm háo hức, thu đọng trong mắt ai là nỗi muộn phiền, lo toan, trăn trở, thu đọng trong mắt ai là chút vẩn vương kí ức, là nỗi nhớ một khoảnh khắc giao mùa...

Một sớm mai thức dậy, không còn thấy nắng tinh nghịch lọt qua khe cửa, trốn tìm trong những “hòn bi ve trong veo” đọng trên cành lá, không còn thấy bầu trời xanh biếc gợn mây. Khung trời của một ngày mới trắng xóa một màu của sương. Sương làm cho những ngôi nhà, những khóm tre xào xạc lá tựa như nơi nghỉ ngơi của ông tiên, ông bụt trong các câu chuyện cổ tích đầy màu sắc huyền bí. Sương mang lại cảm giác êm ái, mềm mại trong mắt. Sương làm cơ thể run lên vì lạnh. Cơn gió đầu mùa khẽ mơn man nhẹ qua làn da ấm áp, một cảm giác se lạnh thật khó tả. Hình như thu đang lướt qua, rất gần...Phải rồi, hạ đang mang đi những chùm ổi trĩu quả thơm lừng, những chùm hoa phượng vĩ đỏ rực rộn rã tiếng ve...bao thức trái ngon hạ mang cất như để dành mùa sau. Gió lạnh đầu mùa chỉ hơi khiến lòng tôi se lại. Những nỗi nhớ từ trong tiềm thức ào ạt ủa về. Nhớ mùa hè với những chuyến đi đầy bổ ích. Nhớ những con đường Hà nội thơm mùi cốm làng Vòng – cái thức quà riêng biệt của đất nước, mang trong nó hương vị mộc mạc, giản dị, thanh khiết của đồng quê nội cỏ An Nam. Nhớ con đường từ Tiên Yên đến thị xã Móng Cái mà

hướng dẫn viên du lịch gọi là “đặc sản” bởi cái ngoạn ngoạn, quanh co của đường một bên là núi, một bên là vực. Nhớ những con đường ở Trung Quốc nhiều làn xe và không có bụi lại ít gặp ở Việt Nam... Và nhớ rất nhiều kỉ niệm đẹp của tuổi học trò. Nhớ ngày tựu trường năm ngoái còn vui bạn vui bè, vô tư hồn nhiên thì giờ bạn mới thầy mới với bao bỡ ngỡ, vừa lạ vừa quen. Thời khắc chuyển mùa dường như đang đến, cái thay đổi thất thường của thời tiết giống như tính khí của mấy cô cậu học trò. Hạ chưa hẳn đã qua, thu chưa hẳn đã sang, cái chùng chình nửa ở nửa đi ấy lại chính là cơ hội cho những cơn mưa ngâu. Mẹ tôi kể ngày xưa Ông Ngâu, Bà Ngâu là hai vợ chồng nhưng ông trời không cho họ ở với nhau mà phải cách xa hai phương trời. Hằng năm, chỉ có dịp này hai ông bà mới được gặp nhau. Ông trời bắc cầu vồng để họ được thấy nhau. Tình vợ chồng khiến ông Ngâu, bà Ngâu mừng tủi mà khóc, vừa sung sướng vì hạnh phúc tràn đầy. Vì thế mà tiết trời đang nắng lại đổ mưa, sau cơn mưa, cầu vồng lại hiện lên bừng sáng như nói lên niềm vui hân hoan của hai vợ chồng Ngâu. Tên mưa Ngâu có từ đó. Đối với tôi, mưa ngâu rất đặc biệt, bởi câu chuyện kể về nó giống như một thần thoại, giống như một biểu tượng của những giọt nước mắt hạnh phúc, của khát vọng tình yêu đôi lứa.

Thu đến mà không ồn ào, náo nhiệt như hạ, không tràn trề sức sống như xuân, không lạnh lùng, khắc nghiệt như đông. Thu dịu dàng và hiền hoà như một cô gái đang bước vào tuổi trưởng thành không còn quá nhiều ngây thơ, dại dột. Thời khắc giao mùa để lại trong con mắt trẻ thơ là niềm háo hức tới trường, được học tập vui chơi, để lại trong mắt tôi và bạn là niềm vui được gặp lại nhau sau một mùa hè nghỉ ngơi đầy thú vị, để lại trong mắt mỗi chúng ta những xúc cảm diệu kì và tinh tế về thiên nhiên. Nhưng thời khắc giao mùa lại để lại cho những người cha, người mẹ nỗi lo toan, trăn trở về ngày tựu trường của con trẻ. Đó là vết chân chim nơi khoé mắt cha nhọc nhằn từng ngày nuôi con ăn học, là mái tóc bạc trên đầu mẹ lo nghĩ từng ngày để con khôn lớn thành người. Đừng bao giờ nghĩ rằng, cha mẹ chỉ lao động vì cuộc sống mưu sinh, vì địa vị hay danh lợi, tiền bạc. Cha mẹ vẫn ngày đêm lo lắng cho con. Dù cha bạn là một người thợ phụ hồ hay mẹ bạn là một người bán hàng rong, dù họ có là gì thì họ vẫn luôn là người che chở, nuôi nấng bạn, cho bạn một cuộc sống, cho bạn một năm học mới với đầy đủ sách bút. Vì thế, đừng bao giờ để cha mẹ buồn nghe bạn?... Trong cái se lạnh ngoài trời, mặc cái áo mẹ mua tôi thấy tiết trời thu thật ấm áp, nhưng bạn có biết còn bao sinh linh nhỏ bé đang không có áo mặc, đôi vai đang run lên vì lạnh – chúng là những đứa trẻ mồ côi, bị bỏ rơi ra ngoài lề xã hội. Tôi phải cảm thấy hạnh phúc vì mình được đến trường, vì có biết bao đứa trẻ mơ ước điều đó mà không được. Giá như trong khoảnh khắc giao mùa, tôi có một điều ước thì tôi ước sao đứa trẻ nào cũng được

đi học để cảm nhận niềm vui tới trường, để tình bạn sẽ sưởi ấm cho những tâm hồn giá lạnh và non nớt ấy.

Thời khắc giao mùa thật đẹp, trong những giây phút tuyệt vời này, tôi thấy mình dường như đang lớn lên. Tôi thấy thương cha những ngày phải làm ca đêm, cái se lạnh của gió ban ngày thì đêm về lạnh gấp bội, thời tiết giao mùa khiến cha tôi sức khoẻ giảm sút nhiều. Tôi thấy thương mẹ phải làm việc suốt ngày, mẹ hay mệt mỏi mà có lúc vô tâm tôi chẳng hỏi han lấy một lời. Tôi thương nhiều lắm sự vất vả của cha mẹ vì tôi. Tôi thấy mình cần phải cố gắng học tập để không phụ công cha mẹ. Hãy cùng nói: Xin cha mẹ hãy tin tưởng vào con!

Thiên nhiên và đời sống con người trong thời khắc chuyển mùa sang thu thật nhẹ nhàng, nó giống như một cơn gió lướt qua tâm hồn mang theo lá vàng rơi đầy hiên và rơi đầy trên những con đường tới lớp, mang theo bầu trời thu trong veo như cao hơn, nước thu trong veo như sâu hơn, mang theo ngày khai trường lấp lánh niềm vui. Trong cuộc sống hối hả từng ngày, một chút cảm nhận về khoảnh khắc giao mùa cũng khiến tôi và bạn thấy cuộc sống thật tuyệt vời.

*“Cuối con đường ta gõ cửa mùa thu
Xin mượn khúc dịu dàng ru kí ức
Để ngày mai sống với gì là thực
Để thấy yêu hơn mỗi khúc giao mùa...”*

Cảm nghĩ về thiên nhiên và đời sống con người trong thời khắc chuyển mùa - Bài mẫu 6

Một khúc giao mùa ngân vang, một chút xôn xao kỉ niệm, một khung trời mơ ước tuổi học trò. Thu sang với bao điều thú vị, thu đọng trong mắt ai là niềm vui, niềm háo hức, thu đọng trong mắt ai là nỗi muộn phiền, lo toan, trăn trở, thu đọng trong mắt ai là chút vẩn vương kí ức, là nỗi nhớ một khoảnh khắc giao mùa...

Một sớm mai thức dậy, không còn thấy nắng tinh nghịch lọt qua khe cửa, trốn tìm trong những “hòn bi ve trong veo” đọng trên cành lá, không còn thấy bầu trời xanh biếc gọn mây. Khung trời của một ngày mới trắng xóa một màu của sương. Sương làm cho những ngôi nhà, những khóm tre xào xạc lá tựa như nơi nghỉ ngơi của ông tiên, ông bụi trong các câu chuyện cổ tích đầy màu sắc huyền bí. Sương mang lại cảm giác êm ái, mềm mại trong mắt. Sương làm cơ thể run lên vì lạnh. Cơn gió đầu

mùa khê mon man nhẹ qua làn da ẩm áp, một cảm giác se lạnh thật khó tả. Hình như thu đang lướt qua, rất gần...Phải rồi, hạ đang mang đi những chùm ổi trĩu quả thơm lừng, những chùm hoa phượng vĩ đỏ rực rộn rã tiếng ve...bao thức trái ngon hạ mang cất như để dành mùa sau. Gió lạnh đầu mùa chỉ hơi khiến lòng tôi se lại. Những nỗi nhớ từ trong tiềm thức ào ạt ùa về. Nhớ mùa hè với những chuyến đi đầy bổ ích. Nhớ những con đường Hà nội thơm mùi cốm làng Vòng – cái thức quả riêng biệt của đất nước, mang trong nó hương vị mộc mạc, giản dị, thanh khiết của đồng quê nội cỏ An Nam. Nhớ con đường từ Tiên Yên đến thị xã Móng Cái mà hướng dẫn viên du lịch gọi là “đặc sản” bởi cái ngoằn ngoèo, quanh co của đường một bên là núi, một bên là vực. Nhớ những con đường ở Trung Quốc nhiều làn xe và không có bụi lại ít gặp ở Việt Nam... Và nhớ rất nhiều kỉ niệm đẹp của tuổi học trò. Nhớ ngày tựu trường năm ngoái còn vui bạn vui bè, vô tư hồn nhiên thì giờ bạn mới thầy mới với bao bờ ngỡ, vừa lạ vừa quen. Thời khắc chuyển mùa dường như đang đến, cái thay đổi thật thường của thời tiết giống như tính khí của mấy cô cậu học trò. Hạ chưa hẳn đã qua, thu chưa hẳn đã sang, cái chùng chình nửa ở nửa đi ấy lại chính là cơ hội cho những cơn mưa ngâu. Mẹ tôi kể ngày xưa Ông Ngâu, Bà Ngâu là hai vợ chồng nhưng ông trời không cho họ ở với nhau mà phải cách xa hai phương trời. Hằng năm, chỉ có dịp này hai ông bà mới được gặp nhau. Ông trời bắc cầu vồng để họ được thấy nhau. Tình vợ chồng khiến ông Ngâu, bà Ngâu mừng tủi mà khóc, vừa sung sướng vì hạnh phúc tràn đầy. Vì thế mà tiết trời đang nắng lại đổ mưa, sau cơn mưa, cầu vồng lại hiện lên bừng sáng như nói lên niềm vui hân hoan của hai vợ chồng Ngâu. Tên mưa Ngâu có từ đó. Đối với tôi, mưa ngâu rất đặc biệt, bởi câu chuyện kể về nó giống như một thần thoại, giống như một biểu tượng của những giọt nước mắt hạnh phúc, của khát vọng tình yêu đôi lứa.

Thu đến mà không ồn ào, náo nhiệt như hạ, không tràn trề sức sống như xuân, không lạnh lùng, khắc nghiệt như đông. Thu dịu dàng và hiền hoà như một cô gái đang bước vào tuổi trưởng thành không còn quá nhiều ngây thơ, dại dột. Thời khắc giao mùa để lại trong con mắt trẻ thơ là niềm háo hức tới trường, được học tập vui chơi, để lại trong mắt tôi và bạn là niềm vui được gặp lại nhau sau một mùa hè nghỉ ngơi đầy thú vị, để lại trong mắt mỗi chúng ta những xúc cảm diệu kì và tinh tế về thiên nhiên. Nhưng thời khắc giao mùa lại để lại cho những người cha, người mẹ nỗi lo toan, trăn trở về ngày tựu trường của con trẻ. Đó là vết chân chim nơi khoé mắt cha nhọc nhằn từng ngày nuôi con ăn học, là mái tóc bạc trên đầu mẹ lo nghĩ từng ngày để con khôn lớn thành người. Đừng bao giờ nghĩ rằng, cha mẹ chỉ lao động vì cuộc sống mưu sinh, vì địa vị hay danh lợi, tiền bạc. Cha mẹ vẫn ngày đêm lo lắng cho con. Dù cha bạn là một người thợ phụ hồ hay mẹ bạn là một người

bán hàng rong, dù họ có là gì thì họ vẫn luôn là người che chở, nuôi nấng bạn, cho bạn một cuộc sống, cho bạn một năm học mới với đầy đủ sách bút. Vì thế, đừng bao giờ để cha mẹ buồn nghe bạn?... Trong cái se lạnh ngoài trời, mặc cái áo mẹ mua tôi thấy tiết trời thu thật ấm áp, nhưng bạn có biết còn bao sinh linh nhỏ bé đang không có áo mặc, đôi vai đang run lên vì lạnh – chúng là những đứa trẻ mồ côi, bị bỏ rơi ra ngoài lề xã hội. Tôi phải cảm thấy hạnh phúc vì mình được đến trường, vì có biết bao đứa trẻ mơ ước điều đó mà không được. Giá như trong khoảnh khắc giao mùa, tôi có một điều ước thì tôi ước sao đứa trẻ nào cũng được đi học để cảm nhận niềm vui tới trường, để tình bạn sẽ sưởi ấm cho những tâm hồn giá lạnh và non nớt ấy.

Thời khắc giao mùa thật đẹp, trong những giây phút tuyệt vời này, tôi thấy mình dường như đang lớn lên. Tôi thấy thương cha những ngày phải làm ca đêm, cái se lạnh của gió ban ngày thì đêm về lạnh gấp bội, thời tiết giao mùa khiến cha tôi sức khoẻ giảm sút nhiều. Tôi thấy thương mẹ phải làm việc suốt ngày, mẹ hay mệt mỏi mà có lúc vô tâm tôi chẳng hỏi han lấy một lời. Tôi thương nhiều lắm sự vất vả của cha mẹ vì tôi. Tôi thấy mình cần phải cố gắng học tập để không phụ công cha mẹ. Hãy cùng nói: Xin cha mẹ hãy tin tưởng vào con!

Mời các bạn tham khảo thêm tài liệu tại: [Tài liệu học tập lớp 9](#).